

РЕШЕНИЕ

№ 7478

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8079** по описа за **2023** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII /чл. 208 и сл./ от АПК на касационните основания по чл. 348 от НПК и е образувано по жалба на Н. Н. П., ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. Б., срещу решение № 3263 от 10.07.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 10660/22 г. по описа на Софийски районен съд, 110-и състав, с което е потвърден ел. фиш серия К № 5648009, издаден от СДВР, с който на касатора е наложено административно наказание: глоба в размер на 100.00 лв. за извършено нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Касаторът иска съдът да отмени решението на СРС като твърди, че същото е незаконосъобразно – неправилно, необосновано и постановено при противоречие с материалния закон. В жалбата се твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че установената фактическата обстановка, описана в наказателното постановление е установена по безспорен и категоричен начин. Твърди, че са налице съществени нарушения на производствените правила при издаването на наказателното постановление. В с.з. не се явява, не се представлява.

Ответникът в касационното производство – СДВР, редовно призован, не се представлява в с.з. Ю. Д., в писмени бележки изразява становище, счита жалбата за неоснователна, претендира юриск. възн.

Представителят на СГП изразява становище, че жалбата е неоснователна като въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

След цялостна преценка на събраните по делото писмени доказателства и като взе предвид доводите на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С процесното решение е потвърден ел. фиш серия К № 5648009, издаден от СДВР, с който на касатора е наложено административно наказание: глоба в размер на 100.00 лв. за извършено нарушение на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. В мотивите си районният съд е приел, че нарушението е извършено от нарушителя. Съдът, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства приема за установена по делото фактическата обстановка, описана в наказателното постановление, а именно факта, че нарушителят е управлявал описаното МПС на посочените дата и в посочения час със скорост от 72 км/ч при максимално разрешена за пътния участък – 50 км/ч в населено място, установено с техн. ср-во за видеоконтрол “TFR1-; 653”, превишение от 22 км/ч. При така установената по делото фактическа обстановка, районният съд приема за установено, че нарушителят е осъществил състава на нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 3, във вр. с чл. 21, ал. 1 от З.Дв.П. Излага мотиви за липса на съществено нарушение на производствените правила, допуснато в пода на адм.-наказателното производство.

Като е достигнал до тези правни изводи, въззивният съд правилно е приложил материалния закон като липсва касационно основание за отмяна на процесното решение.

В преценката на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства, въззивният съд правилно и в съответствие с логическите и опитните правила е достигнал до правно обосновани фактически изводи за правно значимите по отношение на спора юридически факти, относно доказаване на извършеното нарушение. Настоящият състав на съда намира, че установеното с ел. фиш нарушение е доказано по безспорен начин като точно е спазен процесуалния ред за целта, предвиден в чл. 189, ал. 4 от З.Дв.П. като всички реквизити са налице, в разпоредбата не се изисква посочване на конкретно лице – издател на фиша, нито пък дата на издаване. Налице са достатъчно доказателства, относно авторството и факта на извършеното нарушение.

Налице е разпечатка – снимков материал от видео системата с радарен скоростомер, видно от която в посоченото време се е движило МПС с посочената скорост в ЕФ. Съгласно чл. 189, ал. 7 от З.Дв.П.: “Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес.”

Съдът намира за неоснователни възраженията на касатора, относно необсъждане на приетите по делото доказателства от решаващия състав.

По делото не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, респ. ограничаване правото на защита на нарушителя. Събрани са писмени доказателства за одобряване на образеца за ел. фишове и такива, относно годността на техническото средство – протокол за годишен преглед като видно от спецификацията на същото, налице е толеранс от 3 км/ч при установяване на скоростта на движение, който е приложен в полза на нарушителя при определяне на скоростта на движение на МПС, удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Средството за измерване представлява мобилна видео-радарна система, видно от приложения протокол за проверка, поради което съображенията, относно липса на доказателства в тази посока са също така неоснователни. При случаите на заснемане на скоростта със мобилно

средство, липсата на контролен орган е обективно установено, при липсата на доказателства за манипулации на техн. средство по време на работа със същото. Правото на защита на нарушителя не е нарушено по никакъв начин. Възраженията на жалбоподателя са неоснователни, като същите не намират основание в закона. Точно е спазена процедурата по издаване на ел. фиш. Обсъдени са подробно писмените и гласни доказателства, поотделно и в съвкупност и правилно е установена фактическата обстановка. На практика в жалбата не се твърди по категоричен начин, че жалбоподателят не е управлявал МПС с посочената скорост в населено място, а се твърди наличието на противоречия между доказателствата – писмени и гласни. Събраните по делото гласни доказателства от св. Г. потвърждават писмените такива като липсват доказателствени твърдения от жалбоподателя, които да оборват същите. Липсва процесуално нарушение от съда, допуснато в тази връзка.

Размерът на санкцията е правилно определен от наказващия орган, съобразно разпоредбата на чл. 27, ал. 2 и 3 от ЗАНН към твърдия размер, предвиден в действащата към момента на нарушението правна норма и липсват основания за изменението му.

Оспорваното решение е правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с материалния закон и процесуалните правила, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

От ответника се претендират разноски, като същите следва да се уважат в размер на 100 лева за юриск. възнаграждение.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3263 от 10.07.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 10660/22 г. по описа на Софийски районен съд, 110-и състав;

ОСЪЖДА Н. Н. П., ЕГН [ЕГН], ДА ЗАПЛАТИ НА Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 /сто/ лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.